

Књига пророка Данила — број педесет и пет

Разоткривање пророчке таписерије: Гаврилово откривење Данилу

Jeff Pippenger

2024-01-19

Гаврило је дошао Данилу након што је разумео седамдесет година ропства из пророчанства Јеремијиног, као и Мојсијеву заклетву и проклетство.

Прве године његова царовања ја Данило разумех из књига број година, за које дође реч Господња Јеремији пророку, да ће навршити седамдесет година пустошења Јерусалима.... Да, сав Израил преступи закон твој, одступивши да не слуша глас твој; зато се изли на нас проклетство и заклетва која је написана у закону Мојсија, слуге Божјег, јер сагрешисмо Њему. И потврди Он речи своје, које је говорио против нас и против судија наших који су нам судили, пустивши на нас зло велико; јер под целим небом не учини се као што се учини у Јерусалиму. Као што је написано у закону Мојсијевом, све ово зло дође на нас; али се не молисмо Господу Богу своме да бисмо се одвратили од безакоња својих и разумели истину твоју. Зато Господ бде над злом и пусти га на нас; јер је Господ Бог наш праведан у свим делима својим која чини, јер не слушамо глас Његов. Данило 9:2, 11–14.

Реч коју је Данило употребио, а која је преведена као „заклетва“, јесте иста она реч коју је Мојсије употребио, а која је у Левитској двадесет шест преведена као „седам пута“. Сестра Вајт нас обавештава да је у деветом поглављу Данило настојао да разуме однос између Јеремијиног раздобља од седамдесет година и раздобља од две хиљаде и три стотине година. Гаврилу је у осмом поглављу било заповеђено да учини да Данило разуме виђење о две хиљаде и три стотине дана, а Гаврило довршава своје дело када се враћа у деветом поглављу и обавештава Данила да у мислима раздвоји два виђења која су била тема седмог, осмог, а такође и деветог поглавља. Та два виђења јесу тема „умножења знања“ које је било отпечаћено 1798. године.

Јеремијиних седамдесет година и Мојсијево „проклетство“ обоје су симболи „седам времена“, како је представљено Мојсијевом „заклетвом“, али Гаврило ће изложити рашчлањење периода од две хиљаде и три стотине година. Он се може исправно разделити само када се исправно разлучи однос између виђења („chazon“) о гажењу и виђења („march“) о појављивању. Гаврило је започео тиме што је утврдио да је Јеврејима дат пробни период од четири стотине и деведесет година. Тај период био је исти као и период од четири стотине и деведесет година побуне који је произвео седамдесет година ропства.

Реч „одређено“ у двадесет четвртог стиху односи се на раздобље од објављивања трећег указа 457. године пре Христа до каменовања Стефана 34. године после Христа, али реч „одређено“ у двадесет шестом и двадесет седмом стиху означава опустошујуће силе паганства и папства.

И после шездесет и две седмице Месија ће бити погубљен, али не за себе; и народ кнеза који ће доћи разориће град и светињу; и његов ће крај бити с потопом, и до свршетка рата одређена су пустошења. И утврдиће завет с многима за једну седмицу; и усред седмице учиниће да престане жртва и принос, и због ширења гадости опустошиће је, све до свршетка, и оно што је одређено излиће се на опустошенога. Данило 9:26, 27.

Гаврило обавештава Данила да ће „после“ што „Помазаник“ буде „погубљен“, „народ кнеза који ће доћи разрушити град и светињу“. Пагански Рим је разорио „град и светињу“ у опсади која је трајала тачно три и по године, од 66. до 70. године нове ере. Гаврило указује да ће „свршетак рата“ бити „као потоп“, и да ће се рат састојати од „пустошења“. Рат који је био извршен против Јерусалима и светиње било је гажење које су извршили паганизам и папизам. Паганска сила која је у почетку требало да разори Јерусалим била је Вавилон, али паганска сила која га је разорила после распећа Помазаника био је пагански Рим. Али рат против светиње и војске био је извршен од стране двеју сила пустошења, а друга од те две силе пустошења у Светом писму јесте папство.

Папство је сила представљена као „плавећи бич“; то је сила у четрдесетом стиху једанаесте главе Данила, која „надлази и прелази преко“. Гажење Јерусалима, које је започело са Вавилоном и наставило се са гвозденим народом који је говорио тамне речи, како га Мојсије представља у Поновљеном закону, било је праћено папством. До краја тог гажења „пустошења“ су била „одређена“. У двадесет седмом стиху Христос потврђује завет с многима за једну седмицу. Усред те седмице, земаљски жртвени систем требало је да престане, јер је Христос започео Своју првосвештеничку службу у светилишту на небу. Због непослушности Јевреја у току времена милости које им је било одређено, светилиште и град поново су требали бити опустошени.

Стих каже: „и због ширења гадости опустошиће га, и то до свршетка; и оно што је одређено излиће се на пустош.“ Када су Јевреји најзад до врха испунили чашу свога времена кушње, град и Светилиште требало је да буду опустошени до краја рата. При „свршетку“ гажења 1798. године, било је „одређено“ да папство прими смртоносну рану. Тада је град и Светилиште требало да буду обновљени и поново сазидани, као што је било предзнаменовано када су Јевреји изашли из дословног Вавилона под три указа.

До свршетка тога рата, Јерусалим је требало да буде гажен од стране папске силе. Пророчки периоди који сачињавају различите периоде унутар две хиљаде и три стотине година могу се исправно разумети једино када се однос виђења о гажењу током седамдесет година схвати у вези са виђењем о обнови Светилишта и војске. Одбацити виђење о расејању Мојсијевог проклетства значи одбацити виђење о сабирању. Виђење о седамдесет година јесте виђење о расејању. Виђење о две хиљаде и три стотине година јесте виђење о сабирању. Виђење о седамдесет година јесте „chazon“ виђење о расејању, а виђење о две хиљаде и три стотине година јесте „march“ виђење о сабирању.

Што је, дакле, Бог саставио, човек да не раставља. Марко 10:9.

Два виђења су пророчки сједињена, и одбацити једно значи одбацити оба. Ова чињеница показује да су, упркос томе што адвентизам тврди да држи пророчанство о две хиљаде и три стотине година, одбацили средишњи стуб адвентизма, исто тако сигурно као што су 1863. одбацили „седам времена“. Зар Јевреји нису исповедали да држе закон Божји? Зар древни Израил није исповедао да очекује Месију? Исповедање ништа не значи ако не подржава Реч Божју.

Милерити су на крају препознали 22. октобар 1844. године као завршетак раздобља од две хиљаде и три стотине дана, али је њихово разумевање било ограничено. Тек после великог разочарања дошла је светлост у погледу небеске светиње и Христовог појављивања у Светињи над светињама на тај датум. Тек после тог датума увидели су поруку трећег анђела и закон Божји.

Господ је намеравао да увећа пророчку светлост повезану са две хиљаде и три стотине година, и 1856. године отворио је врата за даљу светлост, а током наредних седам година адвентизам је затворио та врата. Тек после 11. септембра 2001. године Господ је повео проучаваоце пророштва натраг ка чланцима Хајрама Едсона, и светлост о „седам времена“ поново је почела да се увећава.

Одбијајући да увиди однос између пророчанства о две хиљаде и три стотине година и пророчанства о две хиљаде пет стотина и двадесет година, адвентизам је дошао до тога да 22. октобар 1844. схвати на закржљао и непотпун начин.

Када је S. S. Snow утврдио тачан датум распећа, био је утврђен датум 22. октобра 1844. године.

Знај, дакле, и разуми, да ће од изласка заповести да се Јерусалим обнови и сазида до Месије Кнеза бити седам недеља и шездесет и две недеље; трг ће опет бити сазидан и зид, и то у тешким временима. И после шездесет и две недеље Месија ће бити погубљен, али не за себе; и народ кнеза који ће доћи разориће град и светињу; и крај ће му бити као потоп, и до свршетка рата одређена су пустошења. И он ће утврдити завет с многима за једну недељу; а усред недеље учиниће да престане жртва и принос, и због ширења гадости опустошиће, и то до свршетка, и оно што је одређено излиће се на пустошника. Данило 9:25–27.

Mileriti su prepoznali tačan datum raspeća, a zatim je bio utvrđen završetak razdoblja od dve hiljade i tri stotine godina. Takođe je bilo prepoznato „istrebljenje Mesije“ „usred sedmiце“, u kojoj je Hristos potvrdio „zavet“, zbog toga što su Jevreji do vrha ispunili čašu svog vremena probe, što je predstavljeno „raširenjem gadosti“. Krst je postao istorijski znamen koji je bio suštinski važan za prepoznavanje poruke Ponoćnog pokliča.

Упркос светлости која се налази у стиховима што су произвели тако моћно испољавање Божје силе, милерити никада нису дошли до разумевања тих стихова које је било представљено Даниловом жељом да разуме однос између две визије. Седмица у којој је Христос потврдио завет била је подељена на два раздобља, која је сестра Вајт касније

идентификовала као представљање Христове личне службе од три и по године, а затим Његове службе какву су представљали ученици. Видели су да је историјски међаш крста постао сидро за утврђивање датума 22. октобра 1844, али нису видели да је он такође представљао средиште два истоветна раздобља од по три и по године, те је стога представљао „седам времена“, које је Бог преко Мојсија назвао „свађом свога завета“.

Тада ћу и ја ићи насупрот вама, и казнићу вас још седам пута за грехе ваше. И пустићу на вас мач, који ће осветити повреду мога завета; и кад се сакупите у својим градовима, послаћу помор међу вас; и бићете предани у руке непријатељу. Левитска 26:24, 25.

Када је Христос потврђивао савез с многима, то је био савез због којег је имао спор са непокорним Јеврејима. „Спор око његовог савеза“ започео је 723. године пре Христа, када су Асирци одвели северно царство у ропство, а затим је током хиљаду двеста шездесет пророчких дана паганизам газио дословни Израел. За тим гажењем потом је уследило других хиљаду двеста шездесет пророчких дана, током којих је папизам газио духовни Израел.

Пророчка седмица у којој је Христос потврдио завет, у испуњењу визије о две хиљаде и три стотине година, такође је представљала визију о две хиљаде пет стотина и двадесет година. Милерити су препознали довољно од пророчанства о две хиљаде и три стотине година да исправно објаве вест о Поноћном покличу, али су изабрали да одбаце део светлости коју је Гаврилово тумачење у деветом поглављу било намењено да пренесе.

Гаврило је поучио Данила да правилно разлучи (умно раздвоји) две визије, представљене као „ствар“ и „визија“, а у испуњењу тог савета сестра Вајт нас обавештава да је то био управо терет Данилов док је настојао да разуме однос између седамдесет седмица (симбола „седам времена“) и две хиљаде и три стотине година.

Адвентистичко одбацивање „седам времена“ поставило их је у положај у којем нису могли да разумеју да прво раздобље од четири стотине и деведесет година, које је било одсечено од две хиљаде и три стотине година, представља побуну против завета коју Мојсије означава као „свађу око свога завета“.

Такође им је било онемогућено да препознају да распеће усред седмице није само одредило датум, него је означило само средиште Христовог спора с Израиловом непослушношћу крвљу завета. Били су слепи за чињеницу да је крв која је на крсту проливена за многе, која је потврђивала његов завет, такође потврђивала завет изложен у Левитској књизи двадесет петој и двадесет шестој.

Древни Израил узео је на себе завет у коме су они сами одредили завет као своју изјаву: „све што је Господ рекао, чинићемо“, потпуно несвесни да је завет који је Христос нудио захтевао да Његов закон буде написан на срцу. Њихово фарисејско одређење услова завета спречило их је да разумеју и прихвате истински завет.

Савремени Израел је одредио крв крста усред седмице у изразима који проузрокују исто слепило за савремени Израел какво је било над древним Израелом када су одбацили Месију

и објавили да немају цара осим ћесара.

Савремени Израел је слеп за чињеницу да историја коју је Гаврило изложио Данилу не укључује само потврђивање завета, него и расејање које долази на оне који тај завет одбацују, јер стихови показују да ће пагански Рим (кнез који ће доћи) разорити град и светињу, и да су до краја рата (који је погазио светињу и војску) биле одређене „пустоши“, у множини.

У историји у којој је Христос пролио своју крв да потврди завет с многима, две пустошне силе, пагански и папски Рим, посебно су означене. Крв проливена на крсту јесте оно што Христос уноси у небеску светињу, и представља симбол Његовог дела приказаног визијом „mareh“ од две хиљаде и три стотине година. Та историја је испреплетена са историјом визије „chazon“ од две хиљаде и пет стотина и двадесет година, како је представљено двема пустошним силама које ће погазити светињу и војску.

Истине које су у Милеровом сну биле представљене као драгуљи сијале су сјајно као сунце, али су биле непотпуне. У последњим данима, када се Поноћни поклич понови дословно, ти исти драгуљи биће положени у нову, већу кутију од стране „Човека са четком за прашину“, и тада ће сијати десет пута јаче него што су првобитно сијали. Они постају проба завршне поруке Поноћног поклича. Те драгуље су као таблице посебно препознала два сведока о којима је пророковао Авакум. Када се две таблице пионирских карата из 1843. и 1850. године положи једна преко друге „ред на ред“, Милерови драгуљи бивају јасно препознати, и тиме ти драгуљи представљају поруку завршног Поноћног поклича.

Већина истина на обе карте приказује пророчанства која су се испунила пре 1844. године, као што је препознавање звери из Данила седам и осам. Представљен је лик из Данила два. Тамо се налази расправа о томе да ли визију утврђује Рим или Антиох Епифан. Тамо су и прво разочарање и време одлагања из Авакума и десет девојака. Тамо је и долазак трећег анђела, као и небеска светиња. Тамо је и „свакодневна“ као симбол паганства. И, наравно, тамо су и три тешкоће ислама. Када се саставе заједно, карте представљају приказ „умножавања знања“ које настаје када Лав из племена Јудина скине печат с неке пророчке истине.

Док приводимо крају наше разматрање виђења реке Улај као симбола пророчког знања које је било распечаћено у време свршетка 1798. године, а које се умножило да би сачињавало драгуље у новој, већој кутији из сна Вилијама Милера, поново ћемо се осврнути на милеритске истине које су у њиховој историји биле непотпуне. Неке су остале у непотпуном стању због времена у историји у којем су милерити живели, а друге су остале непотпуне услед непослушности оних који су одбили да иду у корак са напредујућом светлошћу трећег анђела.

Наставићемо ове ствари у следећем чланку.

„Они које је Бог послао са поруком само су људи, али какав је карактер поруке коју носе? Хоћете ли се усудити да се одвратите од опомена или да их сматрате безначајним,

зато што се Бог није посаветовао с вама о томе шта би било пожељније? Бог позива људе који ће говорити, који ће викати из свег гласа и неће штедети. Бог је подигао своје веснике да изврше његово дело за ово време. Неки су се одвратили од поруке Христове праведности да би критиковали људе и њихове недостатке, зато што поруку истине не износе са свом благодаћу и углађеношћу која би била пожељна. Имају превише ревности, сувише су озбиљни, говоре сувише одређено, и зато се порука која би многим уморним и потлаченим душама донела исцељење и живот и утеху, у извесној мери искључује; јер управо сразмерно томе како људи од утицаја затварају своја срца и постављају своју вољу насупрот ономе што је Бог казао, тако ће настојати да одузму зрак светлости од оних који су чезнули и молили се за светлост и за животворну силу. Христос је забележио све тврде, охоло, подругљиве речи изговорене против својих слугу као изговорене против самога себе.“

„Порука трећег анђела неће бити схваћена; светлост која ће обасјати земљу својом славом биће названа лажном светлошћу од стране оних који одбијају да ходе у њеној све већој слави. Дело које је могло бити учињено остаће неизвршено од стране оних који одбацују истину, због свога неверовања. Усрдно вас молимо, вас који се противите светлости истине, да се склоните с пута Божјем народу. Нека светлост послата с Неба засија на њих јасним и постојаним зрацима. Бог вас, којима је ова светлост дошла, држи одговорнима за начин на који је употребљавате. Они који неће да чују биће позвани на одговорност; јер им је истина била стављена надохват, али су презрели своје прилике и предности. Поруке које носе божанска обележја послате су Божјем народу; слава, величанство, праведност Христова, пуна доброте и истине, били су изнесени пред народ; пуноћа Божанства у Исусу Христу била је изложена међу нама у лепоти и милини, да привуче све чија срца нису била затворена предрасудама. Знамо да је Бог деловао међу нама. Видели смо душе како се одвраћају од греха ка праведности. Видели смо како је вера оживела у срцима скрушених. Хоћемо ли бити као губавци који су били очишћени, па су отишли својим путем, а само се један вратио да ода славу Богу? Радије казујмо о Његовој доброты и хвалимо Бога срцем, пером и гласом.” Review and Herald, 27. мај 1890.